

RECORDS D'UN TEMPS PASSATS – EL CARRER DE LES MALLORQUINES **(anys 1920-1925)**

Un recull breu del que en els seus bons temps va ésser el carrer de Can Pruna.

Aquest carrer estava compost d'unes setze cases ja molt velles, tretze de cara al mar i tres d'esquena, les de cara al mar davant tenien un trosset d'hort i un pou d'aigua que no servia per res més que per posar-hi el vi en fresc, llurs cases no gaudien d'aigua corrent.

L'entrada del carrer es componia d'una portalada de més o menys cinc metres d'amplà i a la dreta una font pública de la que se servien les cases que no tenien aigua –a la dreta mateix- un pilar d'obra molt gruixut i a l'esquerra una paret també molt gruixuda –d'uns vuitanta o noranta centímetres- que feia de tanca, i, a l'extrem d'aquesta un pilar amb una estàtua de ferro fos d'uns dos metres d'alçada i que amb les mans sobre el cap sostenia un fanal amb el seu llum dins i quatre vidres. El conjunt era magnífic i cal recordar-ho com una joia del poble, és evident, i actualment s'ha fos...! Pel cantó de la Riera la dita paret sostenia collada amb les seves frontisses per poder tancar i obrir, una porta gran de fusta d'uns cinc metres –no vaig medir-la mai- això sí, no arribava al metre d'alçada, la gent en deia “el batiport”, servia per tancar el carrer quan la Riera baixava més forta que de costum; darrera la paret hi havia un formós banc d'obra, jo sempre el vaig veure vell però feia molt bon servei, si hagués pogut parlar!. Que en sabia de coses, tenia història. S'anomenava el banc de Can Pruna.

En el meu concepte totes les famílies que llavors vivien en el carrer eren molt com cal, en moments de decaïment d'algun veí deixaven la seva feina per ajudar al necessitat, bona gent!, sempre pot haver-hi alguna ovella esgarriada.

La primera casa entrant a ma esquerra era una botiga de queviures molt antiga que de temps passats l'anomenaven a ca l'Antònia, a la façana amb dos balcons i en el bell mig un cartell que estava molt esborrat que quasi no es podia llegir hi posava “Antigua Casa Antonia de José Pruna”

Aquesta botiga amb un estat al seu interior molt curiós, de tracte molt amable, venien de tot, oli, vi, mongetes cuites, cigrons cuits, de tot i bon gènere, tenien un gust excel·lent, i el porc el feien boníssim, venien compradors d'arreu, de Badalona, Barcelona i un llarg etc.

A Can Pruna mataven el porc al carrer, davant la botiga, cada setmana dos porcs i si es tractava de festes senyalades fins i tot tres, al davant de la portalada hi havia un forat d'una llargada d'un metre i mig, d'amplà uns vuitanta centímetres i uns cinquanta de fons, que servia per torrar-hi la pell del porc.

Recordo com si es tractés d'ara, l'hora de la matança, serien les cinc del matí del dijous o divendres de la setmana, molts de llurs dies, al viure tan arran, em despertava, em vestia i baixava a mirar-ho i també ajudava un xic, recordo molt bé els “matarifes” en Badó Lloses i en Lluís Garriga, que baixaven de Tiana, això és un record de quan hom contava 17 o 19 anys, i en canvi no tinc present quan va tenir fi aquest fet de matar el porc al carrer.

Aquesta família de Can Pruna estava molt vinculada al poble -les botifarres tenien un excel·lent nom- resumint una bona botiga, d'un record entranyable.

La segona casa era un col·legi de nenes que el seu nom era Nostra Senyora del Carme, en honor de l'excelentíssima Sra. Marquesa de Monsolís, gran amiga de l'escola a la que sovintejaven les seves visites. Aquesta escola era un niu d'amor que inculcava a llurs

deixebles, també el respecte al pròxim, ajudar al caigut, +esser senzill i amorós arreu, amb els amics o amigues, això i més els ensenyava una senyora mestra, que tanmateix era la seva verdadera segona mare, Donya Amadea, nom molt vinculat al poble de Montgat.

Entrant a ma dreta, dos magatzems, un més petit i el següent gran, el primer contenia cups d'oli d'oliva, el segon el carro i el cavall, també un safareig molt gros, fins al fons un magatzem de vi ple de botes, aquest magatzem de vi avui és el taller dels germans Tallada –sembla estrany- era un important magatzem!.

Això era en síntesi el Carrer de Les Mallorquines, o bé com es va anomenar popularment fins que va ser enderrocat, el carrer de Can Pruna.

Lluís Sunyol i Canyelles

Carrer de Les Mallorquines